Ч. 211. Четвер 5 жовтня (22 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Італіяньско-турецка війна. — Положенє в Триполісї. — Сербія і Болгария супротив італіяньско-турецкої війни.

Мирне полагодженє лише що розпочатої італіяньско-турецкої війни стає чим раз більше імовірним. Вже найшов ся і посередник, котрий має правити тими переговорами, а іменно Німеччина, яка від давна удає приятельку Туреччини. Держави мирно настроєні жадають від Туреччини відданє Триполісу Італії за відшкодованєм 60 міліонів корон. Не знати, чи та поголоска правдива і коли правдива, то чи Туреччина на то згодить ся.

Про нові воєнні кроки в послїднім часї нїчого не чувати, крім поголосок о якійсь канонаді, але не звістно чиїй і де.

Також італіяньска виправа на альбаньске побереже під Превезою вже покінчила ся. Рішуче становище австрийского правительства і праси, котра дуже остро виступила против Італії, зробило конець пробам викликаня заколоту на Балканї, котрі мусїли би довести до дуже небажаних наслїдків.

Про угодові заходи доносять нинїшні телєґрами: І так з Льондона телєґрафують, що інтервенция держав вже майже запевнена, аби не допустити до дальшої війни. На чолї конференциї мала би станути Німеччина. — З Парижа доносять, що коли би прийшло до мирової конференциї, то Туреччина мусїла би відкликати войско з Триполісу і віддати край італіяньским властям. Італія готова заплатити Туреччинї відшкодованє за Триполіс в висотї 60 міліонів корон. Поки що Туреччина нїчого не відповіла на проби мирового полагодженя спору.

З Константинополя знов доносять, що анґлїйский амбасадор конферував вчера з великим везиром і порадив Туреччинї, аби старала ся в мировій дорозї порозуміти ся з Італією. Таку саму відповідь мав одержати великий везир і від французского посла.

До „Polit. Corr.“ доносять з Константинополя: В добре поінформованих кругах заявляють, що опущенє міста Триполісу залогою турецкою зовсїм не значить занеханя дальшого опору. Концентрация турецких войск відбуде ся в глубинї краю і там треба ожидати борби з італіяньскою напастю. Та інформация годить ся з донесенями з иних жерел.

О тім, що дїє ся тепер в Триполісї, нема відомостий. Одиноке телєґрафічне полученє з Европою є в руках Італіянців, котрі перепускають вісти, які їм догідні. Після поголосок висадженє італіяньских войск на берег не послїдує скорше як коло 10 с. м. Італіяньска фльота буде творити чотири віддїли. Перший зложений з 10 кораблїв, стоїть вже під Триполісом, другий призначений до стереженя прочих берегів Триполісу, третий відіпре можливий напад Турків, а четвертий устроїть демонстрацию в однім з турецких портів. Крім того буде імовірно утворений ще й пятий віддїл резерви. До обсадженя Триполісу призначить італіяньске правительство 40.000 войска. Начальним командантом цїлої італіяньскої виправи на мори і на суши є ґенерал Карльо Канева.

Білгородский правительственний орґан „Самоуправа“ пише з нагоди нападу на турецкі торпедовцї під Превезою, що розширенє воєнних операций на балканьский півостров становить небезпечність для мира.

Орґан сербских радикалів „Политика“ остерігає, що Сербія у власнім інтересї повинна здержати ся від всякої акциї.

Болгарске півурядове „Утро“ оповіщує такий комунїкат: Гадаємо, що войскові італїяньско-турецкі операциї не нарушать посїлостий Туреччини в Европі і що Італія, котра за згодою Европи іде до Триполіс, буде старати ся обмежити війну до її безпосередної цїли, т. є. до здобутя Триполїди, бо знає, що війна на Балканї потягнула би за собою інтервенцию держав не лише сусїдних, але й дальших і викликала би загально-европейску заверуху.

До „Vossische Ztg.“ доносять з Софії, що італіяньске правительство подало до відомости Болгариї свої воєнні операциї против Туреч-

---

16)

В найбільшім містї на сьвітї.

(Образки з Льондону -- нова серия).

(Дальше).

15.

Головна почта в Льондонї.

Що в такім містї як Льондон почта грає також немалу ролю, того чей не треба доказувати. Але льондоньска почта мала також не малий вплив і на розвиток почт в цїлім цивілїзованім сьвітї, тому приглядаючись анґлїйскій столици і житю в нїй зі всїх боків, годї почту поминути.

До падолиста 1909 р. містив ся головний льондоньский уряд почтовий в старім будинку, а в тім часї весь персонал службовий в силї кругло 4.000 урядників переніс ся до нового будинку при ул. кор. Едварда. Сей старий будинок дочекав ся досить глубокої старости, бо яких 80 лїт. Збудований в роках 1825—1829, в часах, коли все будовано на грецкий лад, одержав і сей будинок грецкий присїлок з йоньскими стовпами, але з часом почорнїв він таки добре від льондоньского воздуха і диму. Старосьвітскі бюра в середині, брак місця і сьвітла, отже тїснота і темнота, перли до виставленя нового будинку. Угольний камінь під сей новий будинок поклав був покійний кор. Едвард, але не діждав ся оглядати переносин до него.

Новий будинок має просторі і ясні комнати, уладжені з всякими вигодами, які лиш можна собі подумати. Коли вийти із сего будинку, то стоїть ся якраз в самім осередку Сіті, в місци, де панує найбільший торговельний рух.

Зі старим льондоньским будинком почтовим вяже ся вельми важна істория почтового урядженя в цїлім сьвітї. Було то дня 19-го сїчня 1840 р., коли перший раз наложено на всї листи однакову оплату почтову, по одному пенні (10 сотиків) від листа ваги пів унциї. Аж до сего часу платило ся почтову оплату від кождого листа инакше, треба було нести лист до уряду почтового, показати там, кілько карток записано, а тодї призначений до того урядник а навіть окрема комісия оцїнювали лист і визначували оплату. Бідним давали опуст. Подібні відносини були й в инших краях. Від сеї пори платить ся вже у всїх державах однакову оплату від звичайних листів.

Гадка до того рода впорядкованя почтової оплати вийшла була від якогось Роленда Гілля. Фахові знатоки, як то часто буває, були рішучо тій змінї противні, а найбільше противив ся тому державний секретар почтовий, котрий був того переконаня, що бідні люди від тепер не будуть вже листів писати, бо будуть мусїли листи оплачувати; до того ще після его погляду оплата була так мала, що треба би доброї пів сотки лїт, щоби почта з тої оплати могла оплатити всї свої видатки. Стало ся якраз противно. В 25 лїт опісля надавано на головній почтї що дня пересїчно 400.000 листів. Теперішне число листів єсть ще значно більше.

Найбільше листів в Льондонї надають звичайно в третім тиждни лютого. В найновійших часах оборот почтовий межи Анґлїєю а її кольоніями прибрав так великі розміри, що не було иншої ради, як лиш побудувати в Льондонї новий будинок. Який єсть оборот листовий і посилковий на льондоньскій почтї, можна зміркувати з того, що звичайною почтою відходить що дня лиш до самої Австралії по 600 почтових міхів з книжками і ґазетами, а по більше як 200 міхів зі самими звичайними листами.

Почта в Анґлії взагалї сягає дуже давних часів, хоч не давнїйших як в Німеччинї і Франциї. Першу листову почту в Анґлїї заведено за короля Кароля І. в 1635 р. Була то т. зв. посїпашна почта межи Льондоном а Единбурґом. Тодї їздила она день і ніч і за три днї приїздила з Льондону до Единбурґа, отже зі скоростию на тодїшні часи нечуваною.

16.

Слава вестмінстерскої опатиї.

Вестмінстерска опатия то ґотицка церков,

чини. Міністер скарбу відповів, що Болгария поки-що не журить ся зовсім операциям на мори; для Болгариї справа сталась би важною аж тоді, коли би прийшло до війни на балканьскім півострові. Міністер скарбу мав навіть сказати такі слова: „На случай війни на Балкані волїв би я пійти за приміром Італії, як слухати ради Італії“.

Відомий віденьский правник, радник Двора др. Бернацік поясняє в N. fr. Presse значіне военної бльокади, від якої терплять також невтральні держави. Бльокада має на меті відтяти всякий довіз до порту, так що в морскій дорозі ніяка річ не може до порту дістати ся. Вже в парискій декляраций з 1856 р. означено поняте бльокади, однак на точну дефініцию бльокади не згоджено ся до нині. В кождім разі бльокада мусить бути така, що всякий перебій для дотичного корабля получений з великою небезпечностию. Звичайно замикає ся бльоковану пристань, як то було в часї росийско-япаньскої війни, коли то при входї до пристани затоплено або висаджено у воздух один корабель, який загатив всякий приступ. Італїянці обмежать ся в теперішнім випадку лише до бльокади Триполїсу, бо до бльокованя Еґейського моря не вистарчила би вся їх фльота. Свої военні кораблї они вислали лише в тій цїли, щоби ударемнити акцию турецкої фльоти. Однак при тім будуть виконувати прислугуюче їм droit de visite. Се право полягає на тім, що военні кораблї придержують всякий торговельний корабель — під якою фляґою він не їхав би — і ревідують єго. Всяку контрабанду, найдену на покладї такого корабля, конфіскують.

Новинки.

Львів, 4 жовтня 1911.

— **Нинї в день цїсарских іменин** відбули ся у Львові в катедральних церквах всїх трох обрядів торжественні богослуженя при участи репрезентантів войскових і цивільних властий. Також і в инших церквах відбули ся торжественні богослуженя при участи шкільної молодежи.

— **Краєва Ради шкільна** затвердила вибір: Ст. Дунїн-Козїцкого в Жовкви; о. Ів. Шлензака в Снятинї; о. Вал. Пухали і о. Валер. Ганкевича в Теребовли на делеґатів Ради повіт. до Ради шк. окружної; — затвердила о. Ал. Коренця дійстн. учит. в I ґімн. в Тернополи і надала єму титул професора; перенесла Т. Марковского із Станиславова до учит. семінариї в Сокали; — перенесла заступників учителїв в середних школах: Гіляр. Габіньского з руск. ґімн. в Перемишли до II ґім. у Львові; Вартол. Ґроха з Жовкви до Камінки струм; Ром. Химяковского з Камінки струм. до Товмача; Каз. Врублевского з Кракова до Рави руск; — іменувала заступниками учителїв в школах середних: Ст. Ушакевича в руск. ґімн в Коломиї: Ад. Паттина в Стрию; А. Музичку і М. Кушнїреика при філії руск. ґімн. у Львові; Б. Шеховича в Ланцутї; В. Маєра в Бережанах; І. Федюка в II ґім. польск. в Станиславові; В. Зубрицкого в руск. ґімн. в Перемишли і др. Алекс. Тисовского в акад. ґімн. у Львові.

— **В Хирові** відбуде ся дня 22 жовтня с. р. т. є в неділю відбуде ся о год. 1-ій по пол. економічно господарске віче і перші загальні збори філії „Сільского Господаря“, на котре прибуде о. посол Ст. Онишкевич.

— **Катастрофа на мори.** До Амстердаму наспіла в наслїдок перерви в комунїкациї в одній части Зеляндиї аж тепер вість о страшній катастрофі, яка минулої недїлї постигла цїлу фльотилю зложену з 130 людий, котрі вибрали ся були із села Брюніс на ловлю скальок (мушлїв). Затонуло або єсть тяжко ушкоджених аж 120 лодий, при чім погибло богато людий. В декотрих місцях викинула вода на беріг богато трупів. Також і з инших сторін доносять про затоплене богато суден. Голяндска королева виїхала до Брюніс.

— **Надзвичайні загальні збори** товариства руских ремісників і промисловцїв „Зоря“ у Львові, відбудуть ся в неділю дня 8 жовтня 1911 р. о год. 10 рано в льокали Товариства при улици Личаківскій ч. 20. На порядку дневнім справа продажи і купна реальности. Наколиб о год. 10 не явило ся статутом приписане число членів, відбудуть ся о год. 11 того самого дня другі надзвичайні збори, котрих рішеня навіть при меншім числї членів будуть правосильні (§ 22 ст.)

— **Дрібні вісти.** Доповняючі вибори до парляменту в Дрогобичи відбудуть ся 27 падолиста. — Господар з Янова Мілкопольский дав знати львівскій полїциї, що єго 30-лїтна жінка Мария забравши з дому, що мало якусь вартість втекла полишивши двоє дрібних дїточок. — Вчера закінчила ся карна розправа против Василя Василишина з Бродок, котрий в сварцї пробив Дмитра Однорога і тим спричинив смерть єго. Трибунал засудив Василишина за забите на 2 і пів року тяжкої вязницї.

— **Які бувають школи народні в Росиї.** До київскої „Ради“ пишуть з Немирівки на росийскім Подїлю: Осїнь. Закінчились жнива, зібрано урожай, який вийшов у нас сего року висше середного, а місцями то й дуже високий. Доцї тільки увесь час спиняли роботу і нівечили хлїб. Вкінци люди всеж таки мають гарний запас хлїба. По всїх поміщицких маєтках, що лежать навкруги нашого села, не ставало сего лїта робітників. Через се вкінци серпня на полях стояли зчорнїлї від доцу копи жита й пшеницї і хвилював на вітрі некошений овес, який на половину висипав ся.

Для селяньских дїтий почалась шкільна наука. В нас є дві школи: церковна і земска. Церковна досить стара і має свою поважну історию. Мабуть для неї єї молодість була красша, ніж старість, бо посивілї стїни цїлу зиму без перестанку плачуть і плачуть. Дїти часто слабують, лиш учитель не журить ся; ходить собі покихикує, підвязавши шию башликом (рід капузи або капішона з довгими кінцями, котрий в зимі убирає ся на голову а кінцями обмотує шию) і всунувши руки в довгі кишенї своєї нагортки. Земска школа нова,

котрої перші початки сягають до 9. столїтя. Пізнїйше перебудовано єї а теперішний свій вид прибрала она в часах ґотики з кінцем 13. столїтя. Але форма ґотицкої церкви не дасть ся ніколи погодити з гадкою якоїсь палати, що має своїм змістом представляти славу народу. Длятого треба вестмінстерску опатию понимати хиба з анґлїйского становища. Хто би хотів в ній розглядати ся лиш яко любитель штуки, то не все знайде там таке, як би того собі бажав. Там покажуть ся не лиш великі браки в поодиноких образах і релєфах але й цїлість представляє ся хиба лиш як одна величезна збиранина всего, що великий нарід для своєї слави міг собі призбирати, не зважаючи на то, як буде під зглядом артистичним представляти ся цїла тота збиранина. Ґотицка церков показує преці кождому, хто до неї зайде, — і то якоюсь такою силою, котрій годї оперти ся — лиш на того Невидимого, для слави котрого она первістно збудована. Она показує на небо, не на землю. Все тут стремить до гори і перехрестне склепліне і острокаблукові вікна, і вязанки стовпів і тота містична темрява, яка панує в такій церкві. Слава єсть щось земского а Христос не позваляє двом панам служити. Або єсть ся християнином або нї.

Та противорічність, яка панує в сїй церкві, впадає ще більше в око тому, хто був бодай раз на богослуженю у Вестмінстерській опатиї. Побіч християньских пісний та ідеї Спасителя виднїють ся на марморових таблицях на стїнах вісти про битви, нагробні написи для героїв спалених фльот і здобутих міст а то все виглядає мов якась люта пародия. А вже артистичною пародиєю стають ся тоті барокові памятники, що поуставлювані між ґотицкими стовпами, тоті бесїдники з палати послів в широких грецких ризах, тоті камінї або бронзові ренесансові шафки побіч помпеяньских ваз — коротко сказавши мішанина всїляких стилїв і всїляких артистичних творів з десяти столїтий, в котрій годї дошукати ся якоїсь одноцїлости справдї артистичного враженя.

Однак поминувши то, коли придивимо ся поодиноким частям, побачимо тут справдї неодно, що треба подивляти. Так н. пр. представляє ся дуже красно каплиця Генриха VII., котру називають справедливо майстерским дїлом ґотики. Коли стоїмо в сїй каплици, особливо при відповіднім осьвітленю, то здає ся нам, що ми десь зовсїм инде а не під мрачним небом Льондону. Сїдища лицарів ордера Бат („купелевого ордера“ названого так длятого, що нові лицарі, котрі той ордер одержали, мусїли купати ся) з горбами і прапорами, які над ними висять, роблять вражінє якихсь середновічних зборів. Коли тут стоїмо, то здає ся, то таки вже чуємо, як побренькують мечами лицарі, котрі вже надходять і мають тут засїсти.

Може найдивнїйшим зі всїх королївских гробів, які тут знаходять ся, єсть гріб Генриха V., великого завоєвателя: на домовинї лежить деревляна статуя без голови. Колись була там голова, вилита із срібла; але в 16-ім столїтю знайшов ся якийсь любитель срібла і вкрав ту голову. Королева Єлисавета лежить лиш кілька кроків далеко від своєї ворогинї Мариї Стюерт, котрій казала голову відрубати. Мимо того всего, що ті обі женщини відділяє від себе, портрети їх показують виразно родову подібність до себе, лиш одна з них Мария єсть молодша і красша а друга старша (Єлисавета) поганїйша і якась згризлива.

Гріб Єлисавети, що померла в 1603 р., єсть впрочім послїднім памятником королївским, який виставлено у Вестмінстері. Є ще, що правда, 13 гробів королївских, що засїдали на анґлїйскім престолї, але то вже лиш справдешні гроби а ніякі памятники. Від того часу ховано тут королїв, але вже не роблено з них богів.

Поправдї сказавши, вся королївска пишнота у Вестмінстерській опатиї не робить такого враженя як той старий як сьвіт сїрий камінь під стільцем вкритим аксамітом в каплици Едварда і сповідника. Коло него стоїть старий попуканий деревляний щит і довгий заржавілий меч. Про той камінь розповідають, що він служив патриярсї Якову за подушку, коли то він боячись мести свого брата Езава, втікав до свояка Лябана в Мезопотамії і тодї видів, як ангели по драбинї сходили на землю і виходили до неба. Камінь той занесено опісля з Канаану аж до Шкотиї. Хто єго туди заніс, на що і за що, о тім мовчить істория; але фактом єсть, що давні шкотскі королї підчас своєї коронациї ставали на сей камінь та й нинї ще кождий новий володїтель сїдає на столець над сим каменем, коли коронує ся у Вестмінстері.

Побіч королїв єсть у Вестмінстерській опатиї місце і для всїляких поетів. В славнім кутї для поетів, знаходять ся, що правда і гроби кількох поетів, але по найбільшій части приміщено там лиш всїлякі нагробники, таблицї на спомин та написи, коли тимчасом ті славні люди поховані зовсїм деинде. Так н. пр. Шекспір, Мільтон, Текере і ин. Але Дікенс лежить тут похований.

Вестмінстерска опатия єсть однак не лиш музеєм самих різб, але також кабінетом написий і гербів, де хто хоче може знаменито студиювати геральдику. На сотках тих фіґур можна побачити наглядно розвій цїлої британскої штуки різьбарства, хоч мірнота й тут переважає. Але як би й не було, то треба признати, що з Вестмінстерскої опатиї виходить ся з великим вражінєм хоч би й не конче вповні з артистичним. (Дальше буде).

простора, але збудована кепско; з зимовими вітрами так закохує ся она, що учительці не раз доводить ся вибігати на двір, щоби загріти ся. Дітий в обох школах повно і здає ся, як би поставили ще дві школи, тоб жалю не було. Люди в нас розуміють вагу науки, піклують ся про те, щоби діти ходили до школи, але несьвідомість і темнота панує по всіх хатах.

— **Крадежі і вломи.** Якийсь невислідженний доси майстер отворив собі без ключа мешкане Германа Кнопфа, при ул. Раппапорта ч 7 і вкрав більшу скількість мужеской, дамскої і дітинної ґардероби вартости 500 кор.

Оногдашної ночи добули ся львівскі вломники до двора на фільварку п. Маврикія Зільберштайна на Сиґнївці, влізли відтак до канцелярії, винесли звідтам велику вертгаймівску касу до города, вивертіли в задній стіні великий отвір і забрали 2000 кор. готівкою та 4 книжочки вкладкові львівских банків на кілька тисячів корон.

Цьвітярка у фірми Антона Климовича, при Галицкій площи, Мария Литвиновичівна, мила в суботу руки по роботі в склепі і поклала на хвильку на столі два свої золоті перстені, один з брилянтиком і рубіном, другий з шафіром і 2 перлками, вартости 100 кор. Коли відтак хотіла їх назад взяти, вже їх не було. Підозріне впало на послугачів в склепі.

— **Чиї коні?** В дни 7 вересня б. р. на торзі в Стрию сконфіскувала ц. к. жандармерия циганам пять коний яко підозріних, що походять з крадіжи а іменно: 1) кляч білу, дещо гречковату, числячу около 12 літ, 2) кляч темно шпаковату з білою плямою на хребті, числячу около 4 літ, 3) коня гнідого з білою латкою на лівім боці, числячого около 12 літ, 4) кляч кару (чорну) дикавичну, числячу около 10 літ, 5) кляч каштановату без знаку, числячу около 10 літ. Коні ті є раси кравеої, звичайні коні хлопскі бороняки і представляють вартість около 350—400 кор. Невідомих пошкодованих взиває ся, щоби коні ті оглянули в маґістраті в Стрию, де они знаходять ся, а в разї розпізнаня їх зголосили ся устно або письменно до ц. к. суду краєвого карного у Львові з покликанем ся на означенє справи V. 2256/11. Ц. к. суд кр. карний В. XI.

— **Мантїй а поправді злодій на великі розміри.** З Ліська доносять: Знаний в цілій охрестности купець, промисловець і бурмістр міста Ліська Бараньский, показав ся не аби яким „промисловцем", бо від цїлого ряду літ до пускає ся в дуже хитрий спосіб обманьства чи радше крадежі на шкоду товариства експльотациї нафти в Ропінцї. Обманьства того допускав ся він в той стпосіб, що вивозив при кождім транспортї з маґазину тогож товариства на стациї зелїзничій у Вільшаници о кілька цистернових ваґонів нафти більше, як о тім доносив до управи копальнї. Позаяк тота крадіж відбувала ся систематично від кількох літ, то шкоду обчисляють на кількадесять тисячів корон. Бараньский щез нараз з міста а єго загадочний виїзд звернув на себе увагу, бо наробив таки не малої сензациї, коли в місті розійшла ся чутка, що єго виїзд єсть поправді втечею перед наміреним арештованєм. Очевидно Бараньский мусїв мати в два боки спільників, що найменше одного, котрий помагав викрадати нафту і другого, котрий купував зглядно відпродував дальше крадену нафту. Слїдство в сїй справі викаже спільників.

— **Загадочне убийство.** Із Станиславова доносять: В суботу рано знайдено на шляху зелїзничім недалеко двірця (побіч мосту на Бистриці) тїло якогось чоловіка без ніг і голови. Зразу здавало ся, що то якийсь самоубийник кинув ся під колеса поїзду і погиб так страшною смертию. Слїдство судове розведене властями на місци насунуло однак здогад, що має ся тут дїло з якимсь загадочним убийством, котрого хтось допустив ся на переплетничім челяднику Івані Брандлю, котрий в послїдних часах працював у переплетника п. Иосифа Позовского. Убийства доконано в ночи або над раном, а убийники, позбавивши Брандля житя, щоби затерти слїди злочину, занесли трупа на шлях зелїзничий і там єго підкинули. Доказом того суть слїди крови, які ведуть від місця убитя аж до шляху зелїзничого. Слїдство в сїй справі веде ся дальше.

— **Знов один шпигун.** Перемиска полїция арештувала вчера якогось Івана Сокуляка під закидом войскового шпигуньства в користь Росиї. Сокуляк має звиш 50 лїт і як подав, походить з Варшави, де єсть льокаєм інжинїра електричних трамваїв Владиславовича Пулаского. До Галичини приїхав, як каже, з припорученя свого службодавця, щоби відобрати річи від сестри Пулаского, котра мешкає в Журавици. Сокуляка арештовано в хвили, коли за помочию фотоґрафічного приладу робив знимки з перемиских фортів. Коли полїция зачала єго випитуватися, признав, що єго службодавець стоїть в близьких зносинах з російским ґенеральним штабом. Сокуляка відставлено до вязниці окружного суду в Перемишли, де против него веде ся слїдство.

— **З зелїзниці.** В „Ґазеті Львівскій" і „Часописи технїчній" оповіщує ц. к. Дирекция зелїзниць держ. у Львові роздачу достави і монтована бляшаних конструкций мостових в км. 438.872 і 471.161 на шляху Львів-Підволочиска. Оферти належить вносити найдальше до 10 жовтня 1911 до 12 години в полудне. Загальні і подрібні услівя достави можна переглядати у відділї для консервациї і будови в Дирекциї зелїзниць державних у Львові, де можна також дістати формулярі.

Телеґрами.

Льондон 4 жовтня. Б. Райтера доносить з Корфу: Кн. Абруцців вислав до властий в Превезї ультиматум того змісту, що італїяньска фльота збомбардує місто, скоро воєнні кораблї, які знаходять ся в порті, не будуть видані.

Солунь 4 жовтня. Комітет в Бенґасі телеґрафує, що Магометани постановили боронити провінциї аж до послїдка. З Янїни доносять, що в Грециї покликано резервістів 1. і 2. кляси. Войска грецкі сконцентровано Нарті і Малакаш.

З Превези доносять, що італїяньскі воєнні кораблї появили ся знову напроти Превези і дали сальви, але не атакували фортів, по чім знов щезли.

Константинополь 4 жовтня. Доси новий кабінет ще не утворений. Кіяміл-паша не може рішити ся приняти великий везират. Молодотурецкий комітет оголошує установлене комітету народної оборони. — Парлямент скликано на 14 с. м. з застереженем, коли до того часу збере ся достаточне число послів в Константинополи.

Константинополь 4 жовтня. Депеша валького з Янїни доносить, що італїяньскі кораблї появили ся вчера в ночи при вході до порту Решадже, але відплили небавком в сторону як до Превези.

Рим 4 жовтня. „Popolo Romano" доносить, що погроза Туреччини докученя Італїянцям в Ерітреї не може бути поважна, бо Туреччина не має досить кораблїв на то анї досить сильної армії.

Париж 4 жовтня. Часописи доносять, що Італїя може аж тодї згодити ся на посередництво, коли Туреччина признасть окупацию Тріполїса Італїянцями.

Цїна збіжа у Львові.

дня 3-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кіль у Львові.

Пшениця	11·90	до	12·10
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·80	„	8·00
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·50	„	9·50
Ріпак	14·75	„	15·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	8·50	„	9·25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	85·—
Конюшина біла	110·—	„	130·—
Конюшина шведска	80·—	„	90·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненям числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·44**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щодень, †) до Мушини.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, 8·40, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави руской (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недоцадя. (Телефона ч. 527).